

Jesjoea

Colofon

ISBN: 978 90 8954 269 8

1e druk 2020

© 2020, Tara Notenbomer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Dit boek is op milieuvriendelijke wijze gedrukt,
op FSC gecertificeerd papier.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Jesjoea

Tara Notenbomer

Opdracht

Dit verhaal draag ik op aan mijn muze Jesjoea, en aan allen die de weg van hun ziel volgen.

Voorwoord

Ik ben gezegend met een nieuwsgierige geest. Hoewel ik opgroeide in het christelijk geloof, ging ik al jong twijfelen aan de versie van Jezus' verhaal die ik op school en in de kerk geleerd had. Omdat de figuur van Jezus me wel intrigeerde, ging ik op onderzoek uit. Ik nam het serieus en ging theologie studeren, maar daar kwam ik onvoldoende los van de heersende opvattingen. Daarom zette ik mijn onderzoek elders voort, vastbesloten het kind niet met het badwater weg te gooien maar het met onbevanging ogen te leren zien.

Mijn onderzoek groeide uit tot een fascinerende ontdekkingsreis. Ik leerde dat Jezus' mystieke beleving en zijn leer van alle tijden en van alle windstreken zijn. Ik leerde bovendien dat er veel meer bronnen over Jezus bestonden dan ik wist. De bijbel, de leidraad uit mijn kindertijd, bleek een beperkte en door de kerk zwaar gecensureerde bron van informatie. Ik vond talloze andere, vaak authentiekere bronnen waarin ik bovendien vanuit mijn eigen spirituele beleving meer herkenning vond. Ik kwam in aanraking met geschriften, verslagen en overleveringen die een verrassend nieuw licht op Jezus' verhaal wierpen. Ik ontmoette wijzen en leermeesters die in de kern hetzelfde zeiden als Jezus. En ik kwam erachter dat belangrijk onderzoek naar Jezus door de kerk is gemanipuleerd, en dat er nog steeds informatie wordt achtergehouden.

Ergens gedurende dit proces had ik een droom: als archeoloog op zoek naar oude geschriften in het woestijnzand kreeg ik pas na een week in de gaten dat mijn assistent Jezus zelf was. Hij zei: 'Ga niet in al je zoeken aan mij voorbij.' Die woorden deden me inzien dat ik er met studie alleen niet zou komen. Wilde ik Jezus begrijpen, dan moest ik ook naar binnen, me net als hij en alle mystici direct verbinden met dat wat groter is dan ik. Vanaf dat

moment ging ik de innerlijke weg die ik allang bewandelde meer verbinden met mijn ontdekkingsreis. Ik ging anders kijken en ontwikkelde mijn vermogen om overdrachtelijke taal te begrijpen. Daarmee ontdekte ik dimensies aan Jezus' verhaal die ik eerder over het hoofd had gezien.

Toen kwam het moment dat ik ging schrijven. Aanvankelijk wilde ik de waarheid vertellen, maar die illusie liet ik al snel los: daarvoor zijn de gebeurtenissen domweg te lang geleden en de bronnen die erover berichten te verschillend en vaak onbetrouwbaar. Meer dan de waarheid werd de liefde mijn leidraad, want gedurende mijn ontdekkingsreis kristalliseerde deze zich steeds verder uit tot de kern van Jezus' boodschap, zoals geldt voor veel grote wijzen der Aarde.

Ziehier het resultaat van mijn ontdekkingsreis. Het is mijn manier om de vele puzzelstukjes die ik heb gevonden in elkaar te passen. Er bestaan ongetwijfeld meer puzzelstukjes, en er zijn vast ook meer manieren waarop ze in elkaar passen. Maar uiteindelijk is de vorm die dit verhaal heeft aangenomen van secundair belang. Mijn hoop is dat Jezus voor de lezer, zoals voor mij, in dit verhaal tevoorschijn komt als iemand die de weg van onvoorwaardelijke liefde consequent heeft voorgeleefd. Een voorbeeld dat inspireert en bemoedigt, in onze tijd nog evenzeer als in de zijne.

Hoewel dit verhaal voor een deel is verzonnen, is er veel en grondig onderzoek voor verricht, waarvan ik in dit voorwoord niet te veel prijs wil geven. Voor een uitgebreidere verantwoording verwijs ik de lezer naar het nawoord en de literatuurlijst achterin dit boek.

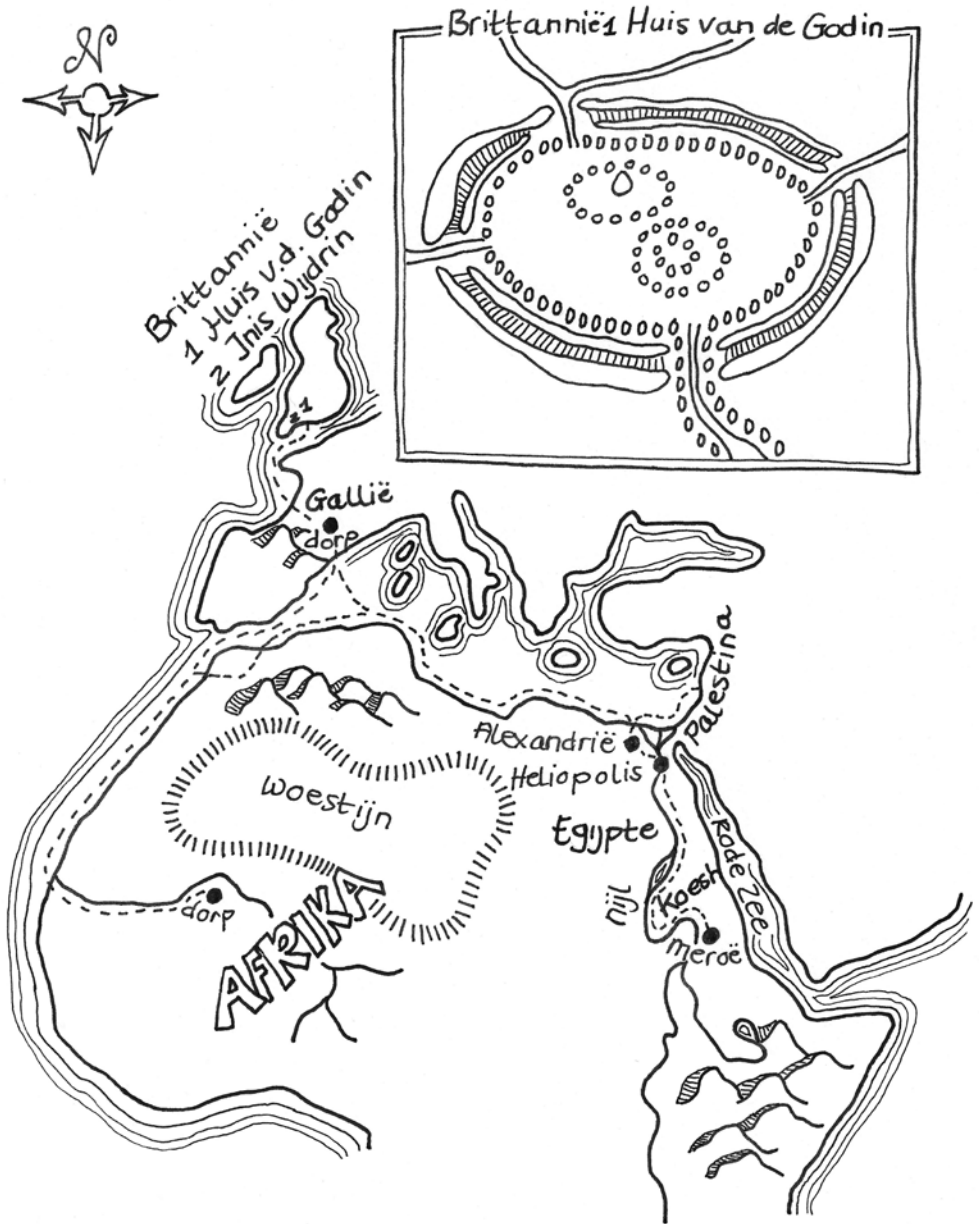
Tara Notenbomer.

Inhoud

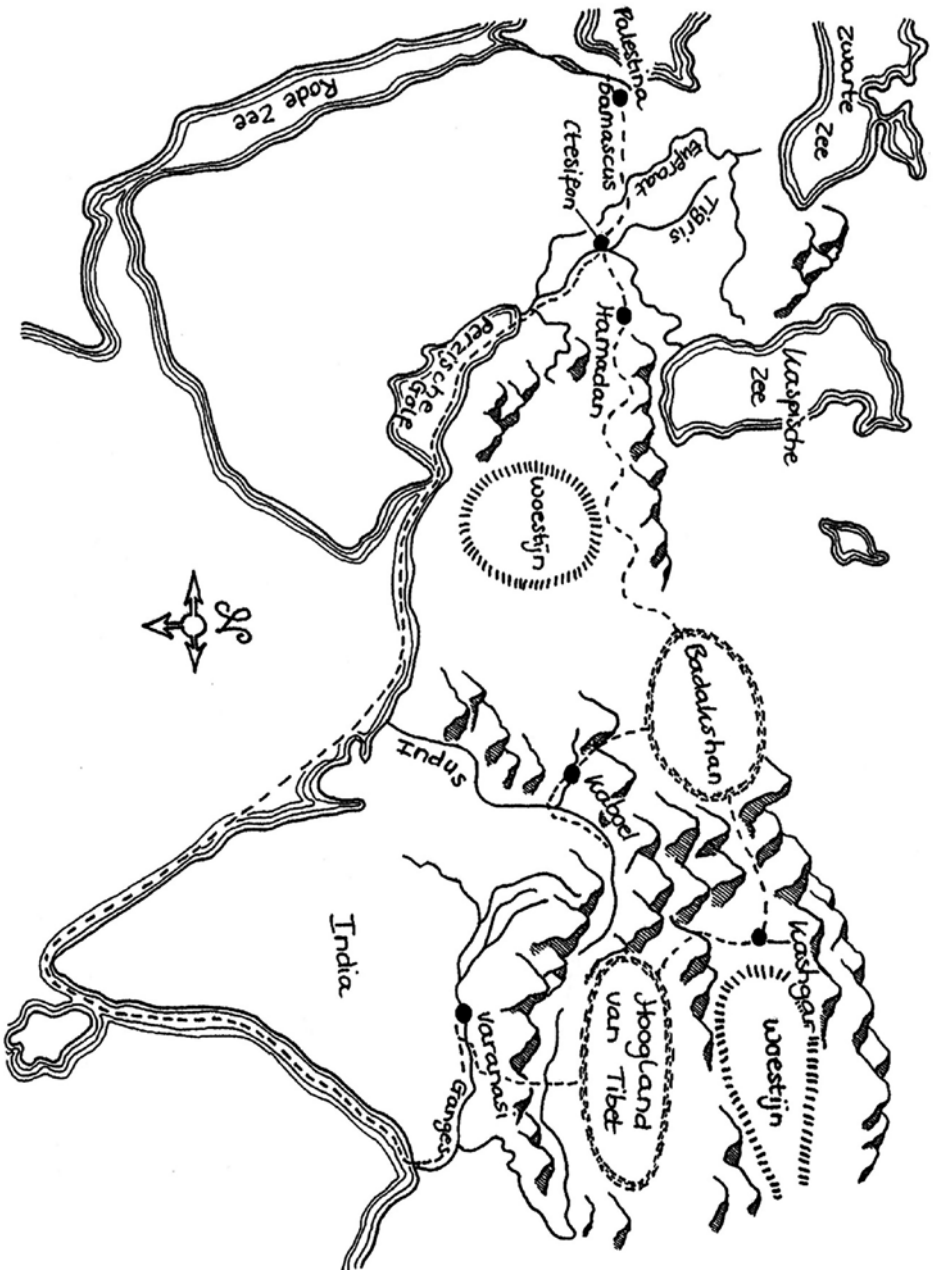
Voorwoord	7
Kaart van de eerste reis	11
Kaart van de tweede en de laatste reis	12
Kaart van Palestina	13
Kaart van Klein-Azië	14
Proloog	15
Deel 1	17
Jesjoea	19
Meryem	30
Jesjoea	36
Josef	42
Meryem	51
Jesjoea	60
Meryem	71
Sara	87
Deel 2	103
Jakov	105
Jesjoea	113
Ruth	123
Meryem	138
Sara	154
Longinus	163

Josef	173
Ruth	184
Jesjoea	193
Gamaliël	205
Sara	215
Josef	226
Meryem	232
Hananiah	238
Longinus	245
Jesjoea	250
Jakov	253
Deel 3	257
Nathan	259
Longinus	268
Sara	281
Ruth	288
Sara	297
Jakov	304
Jesjoea	317
Epiloog	329
Verklarende woordenlijst	331
Nawoord	333
Dankwoord	341
Bibliografie	343

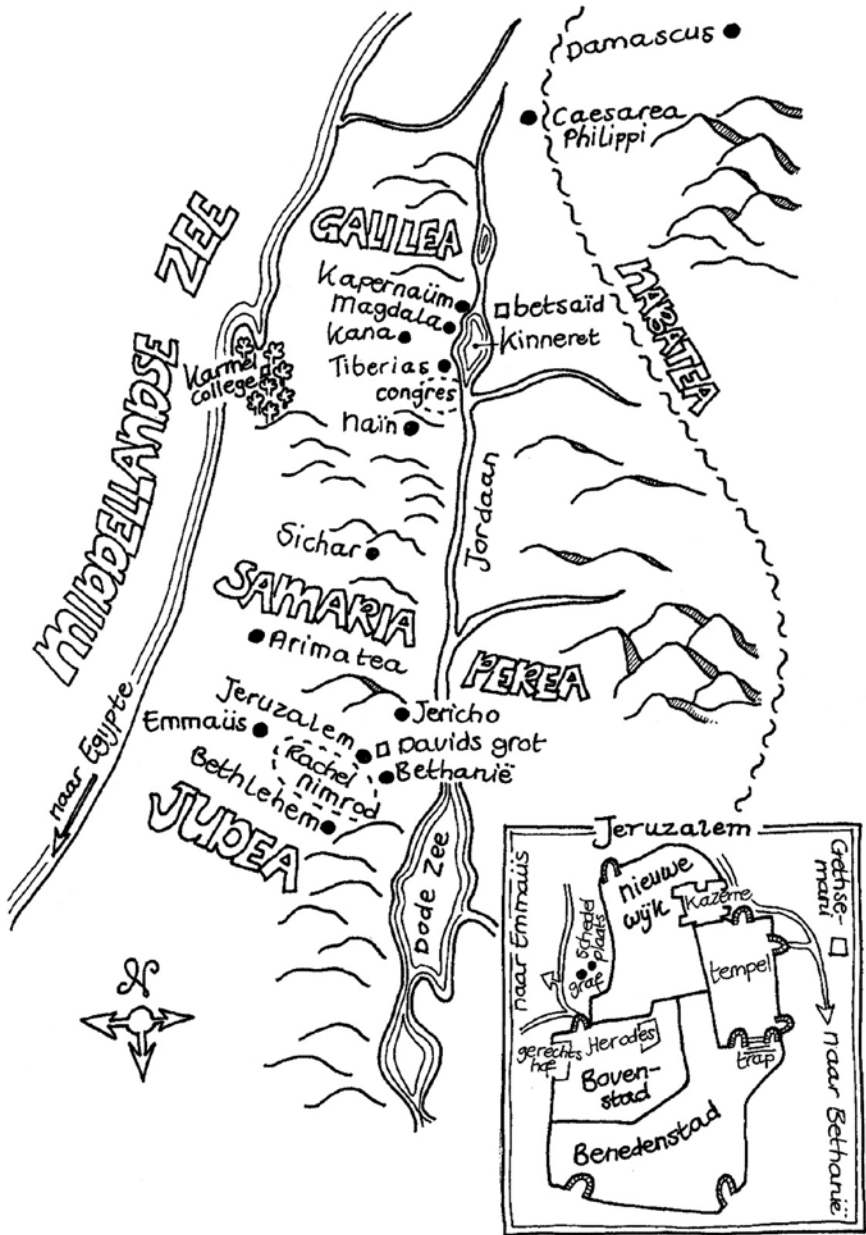
Kaart van de eerste reis

Kaart van de tweede en de laatste reis

Kaart van Palestina

Kaart van Klein-Azië

Proloog

Jesjoea voelde zijn einde naderen.

Hij had graag buiten willen sterven, met uitzicht op de bergen, maar het was guur en de wind zou hem tot op het bot verkillen. Daarom liet hij zijn blik een laatste keer over het adembenemende landschap dwalen. De nietige akkers aan de voet van de morene. De puinhelling die hij al zo vaak had beklommen op weg naar de pas. De brede rotsrichel die overging in het ontzagwekkende, met blauwwit ijs bedekte bergmassief. Zijn oude ogen konden de details niet meer onderscheiden, maar in de grootsheid van dit landschap was dat geen gemis. Genietend dronk hij de schoonheid van de wereld in. Toen nam hij afscheid en ging zijn hut binnen.

Hij liet zijn vermoeide lichaam op een kussen zakken en verzonk in meditatie. Flarden van zijn leven schoten aan zijn geestes-oog voorbij. Zijn geliefden. Zijn reizen. Het werk dat hij had mogen doen. De geweldige mensen die hij had ontmoet. De beproevingen die hij had doorstaan en de wijze lessen die hij had geleerd. Het was een rijk leven geweest, en nu was het goed om het af te sluiten.

Er ging een mengeling van gevoelens door hem heen. Opluchting dat het na al die inspanning klaar was. Nieuwsgierigheid naar de overgang en wat hij aan de andere kant zou aantreffen. En blijdschap, omdat hij weer één zou worden met de Ene. Niet dat hij zich ooit werkelijk afgescheiden had gevoeld, de grootste rijkdom van zijn leven was juist zijn besef van verbondenheid geweest. Maar het zou een bevrijding zijn om de last van zijn krakende lichaam achter te laten.

Terwijl hij het besef van tijd verloor, merkte hij dat hij zich uit zijn lichaam terug begon te trekken. De grenzen van de wereld vervaagden en er brak een werkelijkheid doorheen die alles wat hij kende in schoonheid overtrof. Gaandeweg verdween elk gewaarzijn van een lichaam. In een schitterend licht wenkte een gestalte, en zonder aarzeling ging hij het licht binnen.

Deel 1

Jesjoea

Jesjoea was moe. Ze hadden drie dagen gelopen en zijn voeten deden pijn, het stof plakte aan zijn bezwete lijf en ondanks zijn beschermende hoofddoek konden zijn ogen het zonlicht haast niet meer verdragen. Hij keek naar zijn vader die er niet veel beter uitzag. Hun moeheid ten spijt hadden ze besloten door te lopen want het meer was nu niet ver meer. Hij herkende Tell* Kinneret, de heuvel die nog tussen hen en het meer in lag, pakte zijn vaders arm en zei: “We zijn er bijna, pap.” Josef keek hem lachend aan. “Je zult wel zin hebben om iedereen weer te zien. Het is lang geleden.” Jesjoea knikte. “Ligt het meer er nog, denk je?” Hij snakte naar een duik. “Vorige week nog wel, maar je kunt nooit weten...” Jesjoea lachte. Zo was het altijd geweest tussen hen, warm en lichtvoetig.

Hij had zijn familie een half jaar geleden voor het laatst gezien, toen zij als Essenen Midwinter hadden gevierd en de joodse gemeenschap Chánoeka. Jesjoea hield van de gemoedelijkheid waarmee hun vieringen en die van de joodse gemeenschap door elkaar liepen, ze deden geen van beiden moeilijk over hun religieuze verschillen. Sterker nog, de rabbijn* van Kapernaüm en Josef erkenden elkaar als collega's en werkten nauw samen. Jesjoea was trots op zijn vader en op wat hij deed. Als ‘timmerman’, een aanduiding van de hoogste inwijdingsgraad van de Essenen, was hij leider van de plaatselijke Esseense gemeenschap. Hij stond de mensen met raad en daad terzijde maar was ook hun opleider en inwijder, samen met zijn moeder die vóór haar huwelijk priesteres in Jeruzalem was geweest.

Hij had bijzondere ouders, maar hij was ook geen doorsnee zoon. Toen hij een jaar oud was hadden ze bezoek gekregen van drie mannen uit Perzië, die geloofden dat hij de reïncarnatie was van hun geestelijk leider Zarathoestra. Ze hadden hem een aantal voorwerpen getoond en klein als hij was, had Jesjoea de bezittingen van Zarathoestra, die op al zijn reïncarnaties waren overgegaan, er feilloos uitgepikt.

Het was een bijzondere erfenis met vergaande consequenties. De toenmalige koning, Herodes, had lucht gekregen van het Perzische bezoek en wilde zich van het hooggeboren kind ontdoen, bang dat het hem naar de kroon zou steken. Omdat profetieën voorspelden dat de verwachte messias in Bethlehem geboren zou worden, liet de koning alle jongens tot twee jaar in die stad ombrengen. Dodelijk geschrokken waren zijn ouders toen met Jesjoea naar Egypte gevlucht, waar ze bij hun zustergemeenschap in Heliopolis hadden gewoond tot Herodes twee jaar later stierf en ze naar huis konden. Een paar jaar daarna was Jesjoea naar het Esseense Karmelcollege* gegaan, waar hij de best mogelijke opleiding had genoten. Zijn ouders hadden hem daar af en toe bezocht en twee keer per jaar had Josef hem opgehaald voor een vakantie thuis.

Maar nu was Jesjoea klaar met school. Hij had zijn laatste proeven afgelegd en hij was uitgelaten. Hij had een geweldige tijd gehad en een aantal mensen zou hij vast missen, vooral zijn mentor Eljakim die als een tweede vader voor hem was geweest. Maar het had ook lang genoeg geduurd en hij was toe aan iets nieuws.

Toen ze de heuvel hadden gerond, glinsterde het meer hen in al zijn schoonheid tegemoet. Ze bleven staan en Jesjoea's ogen dronken het tafereel gretig in. De onwaarschijnlijk blauwe watermassa, met in de verte vaag de heuvels aan de overkant. Een eindje naar het noorden Kapernaüm, dat hij als zijn thuis ervoer en waar zo veel mensen woonden die hij liefhad. Met ergens aan de oever hun huis, waar zijn familie op hen wachtte. "Wie het eerst bij het water is!," riep Jesjoea en begon te rennen. "Hé," riep zijn vader, "dat is niet eerlijk!"; en zette de achtervolging in. Higgend bereikten ze het meer, waar ze hun kleren uitgooiden en het water in plonsden.

Na een vrolijke spetterpartij rustten en aten ze wat, hun voeten in het verkoelende water. Jesjoea genoot ervan zijn vader even voor zichzelf te hebben; straks moest hij hem weer delen met twee zussen en twee broers. Hij hield veel van ze, maar het was toch altijd een hele drukte en dat was hij niet gewend. Aan het Karmelcollege nam stilte een belangrijke plek in en hij had